

стоятъ, какъ да си слагатъ пръститѣ, кога са кръстижтъ, и на кадѣ да са обръщатъ кога са кръстижтъ. — Какъ са нарича този, който учи дѣцата. — А какъ наричатъ дѣцата, които са учатъ. — А какъво ще са учите тука? (да читеме, да пишеме). — Добро. — Вий казвате, че сте дошли тука да са учите; ами до сега учили ли сте са на нѣщо? — Не. Мени ми са чини, че сте са учили, напр. да нѣлзите, да ходите, да тичате, да скачате, да са обличате, да ядете, най много съ лъжица и вилушка (фърколица), да хортувате и пр.; учили сте отъ какво правѣжтъ хлѣбътъ? отъ дѣ земи дървата и пр. Да узнавашъ неизвѣстното, да навиквашъ (алащисвашъ) да работишъ нѣщо си, ще са рече да са учишъ. Видѣхте ли сега, мили дѣчица, че Ви и до сега сте са учили, защото много нѣща знаете сами да правите, нѣщо, което незнаѣжтъ да правѣжтъ по малкитѣ отъ васъ. Е, стига ви толкосъ, идѣте си сега поиграйте.

Подиръ сѣки единъ урокъ, който трябва на първи нѣтъ да са продължава не повече отъ 20—25 минути, учителътъ трябва да пуца дѣцата да игражтъ; во врѣмето на играта учителътъ трябва да са намѣрва при тѣхъ, да наблюдава какъ игражтъ, да имъ забѣлѣжва нѣщо си връхъ играта, но да ги не стѣснява въ нищо. Во времето на играта учителътъ може да даде понатѣ на дѣцата за броеніето отъ едно до десять, даже и до сто, тѣй като много дѣца има, които немогжтъ да преброѣжтъ отъ едно до десять. Това може да са достигне съ играта на топъ, като ги